

TRUE COLOURS

- kreativt bibelarbejde med lys og farver (Ten Sing Festival 1992).

Af Kristian Brogaard

Deltagere:

- fortæller
- lyd-tekniker
- lys-tekniker
- to mennesker iført hvide T-shirts
- sprechstallmeister, klædt i sort
- modeller til mode opvisning
- den hvide prins, klædt i hvidt.

Lyset på scenen dæmpes, indtil det er helt mørkt. Der høres først dyster musik, som går over i "Here comes the Sun" (Lennon/McCartney).

Fortælleren begynder. Underlægning: "skabelsesmusik".

"Der var engang for længe siden... Da var der ingen former at skelne. Da var der ingen farver at se. Da var der ingen ting. Det var i begyndelsen. Det var mørkt. - I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. Og jorden var øde og tom. Og Gud sagde: 'Der blive lys!' Og der blev lys!" - **Lysspot på midten af scenen.**

Gud så, at lyset var godt. Det var kærlighedens lys. Og i kærlighedens lys skabte Gud alt levende. Gud så, at det var godt. Men det var ikke *godt nok*. Der

manglede noget. - Gud sagde til sig selv: 'Jeg vil skabe mennesker i mit billede.' Og Gud tog en klump klæbrigt, gråt ler i sine hænder og formede mennesket. Som en billedhugger former en model. Der stod så modellen, ubevægelig og grå. Gud tænkte: 'Det er godt nok gråt nok!' Og så blæste han sin livsånd ind i mennesket. - **Lys på menneskene på scenen.**

Og mennesket blev fyldt af liv og farver. - **Skiftende farvet lys på menneskene.** - Der kom farve i børnene. Lys i øjnene. Bevægelse i lemmerne. Mennesket fik personlighed og farve. Der var ingen grå dage, for Guds kærlighedslys skinnede på mennesket. Mennesket soled sig i lyset. Og lyset lod farverne skinne, rene og klare.

Pause i fortællingen. "Skabelsesmusikken" fortsætter, mens menneskene "opdager sig selv" og alle farverne.

Med ét stopper "skabelsesmusikken". Ind på scenen træder sprechstallmeister klædt helt i sort, ledsaget af voldsomt musik. Med sig har han nogle store bøtter maling. Han fører sig frem med reklamer og

mode- og idolopvisning i mange forskellige farver. Menneskene bliver fristet af hans maling og kan ikke modstå det, da han giver dem pensler og med store armbevægelser opfordrer dem til at male sig.

Fortælleren fortsætter:

Menneskene fulgte nu modefarven. Det ville være som den type, det idol, der var in. Derfor malede det hele tiden nye farver på sig. Mennesket valgte at blive en anden. En anden end det, som det var skabt til. Men jo flere farver, mennesket malede sig med, desto mere blev menneskets *sande* farver og person skjult.

Menneskene maler sig med skiftende farver og fortvivlet intensitet på de hvide T-shirts. Farver blandes og bliver efterhånden mere og mere brunlige og grålige. Der høres dyster underlægningsmusik.

Til sidst var menneskets farver blevet mørke og grå og triste, for mennesket kunne ikke holde styr på farverne. Det ville have alle farvet for sig selv og på én gang. Men med farver er det sådan, at når man blander dem alle sammen, ender det hele mørkt og

gråt og sort. Sådan endte også mennesket: mørkt og trist og modløst. Ingen grund til at smile. Det var godt nok gråt nok. Men midt i en død og mørk tid kom livet og lyset igen til verden. Denne gang i skikkelse af et menneske.

Ind på scenen træder nu den hvide prins. Med sig har han en ren, hvid T-shirt til hvert af menneskene. De krænger de grå og brune T-shirts af og ifører sig de nye, hvide T-shirts - tydeligt glade og lettede.

Afslutning ved fortæller:

Når vi ser en farve, kan vi kun se den, hvis der er lys. en farve er ikke en egenskab ved tingen selv. Farve er en egenskab ved lyset. Hvis der intet lys er, så er der heller ingen farve. Se hér: de tre grundfarver - gul, blå og rød i projektørlyset.

De tre grundfarver vises hver for sig med projektør på den hvide scenebagvæg.

Når de samles, bliver farven hvid...

De tre projektørlys samles og bliver til hvidt lys.

...og igen: når den hvide farve skilles, kommer farverne til syne igen. Det hvide lys deles igen i tre: gult, blå og rødt.

Der er fordi, at når det gælder lys, er alle farver indeholdt i den hvide farve. Det kan vi også se i en regnbue på himlen, hvor det hvide sollys brydes i regndråberne og giver de flotte grundfarver i forskellige nuancer.

På samme måde er det med Guds kærligheds lys. Det har den hvide farve, så menneskets personlighed, den *sande* farve, kan komme frem, sker det i et genskin i dét lys, som har alle farver i sig.

Der er ingen ensretning af mennesket i Guds lys. I Guds lys og i Guds hvide farve er *alle* farver og nuancer indeholdt.

Men Gud har en modstander. Hans farve er sort. Den sorte farve hører ikke hjemme i farvespektret. Den sorte farve er slet ingen farve men derimod mangel på lys. Der, hvor der er sort og mørkt, er der intet lys. Og hvor der intet lys er, er der ingen farver. Men da djævelen – for ham var det jo, vi så – ikke kan stoppe Guds lys, prøver han at stoppe lyset, før det når ind i mennesket. Han gør det snedigt: ved at friste og forføre menne-

sket til at male sig og blande farver udenpå sig selv. Men til sidst bliver alting mørkt og sort.

Den sorte farve har den egenskab, at den suger alt lys til sig – uden selv at tilbagekaste noget lys. Den sorte farve bliver en facade, som forhindrer lyset i at skabe sande farver i mennesket. Djævelen vil gerne ensrette os i en farve, skjule vore sande farver bag et sort dække af 'Jeg er ingenting!' – Jeg er ingenting!'. For så kan vi ikke være den, som Gud har skabt: et menneske med farver og muligheder.

Men djævelen er ikke den sidste på scenen. Jesus kommer som den hvide prins, der trænger ind bag den sorte facade, som mennesket er lukket inde i. Han *ser* dig, selvom du er trist og grå, og tingene ikke vil lykkes. For han er den, der kender de sande farver, du indeholder. Han er den, du altid kan henvende dig til. Han er altid parat med en ren T-shirt. Når du får den på, kan du lade dine sande farver komme frem – så smukke som en regnbue."

Op toner sangen "True Colours" (Cindy Lauper).

